

Sygnatura akt III RC 248/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ż., dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Żaganiu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: Prezes SR Andżelika Suwalska

Protokolant: Karolina Staszewska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Żaganiu

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko A. P.

o podwyższenie alimentów z kwoty 450,00 zł do kwoty 800,00 złotych.

I. podwyższa alimenty od pozwanego A. P. na rzecz powoda K. P. z kwoty 450,00 zł miesięcznie, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 09.06.2003 r. w sprawie I2C.153/03 do kwoty 650,00 zł (sześćset pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, poczynając od dnia 01.10.2016 r., płatnej do dnia 15 - go każdego miesiąca, z obowiązującymi odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności każdej raty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi;

IV. nie obciąża powoda kosztami procesu od oddalonej części powództwa;

V. wyrokowi nadaje rygor wykonalności w pkt. I.

Sygn. akt III RC.248/16

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2016 roku do Sądu Rejonowego w Żaganiu wpłynął pozew K. P., w którym domagał się podwyższenia alimentów od pozwanego A. P. z kwoty 450,00 złotych miesięcznie, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 9 czerwca 2003 roku, w sprawie I 2 C.153/03, do kwoty 800,00 złotych miesięcznie.

W uzasadnieniu pozwu, powód podał, że rozpoczął naukę na Akademii Wychowania Fizycznego we W., co spowodowało zwiększenie kosztów jego utrzymania, w tym wyżywienia i kosztów mieszkania – stancji od ponoszonych w dotychczasowym miejscu zamieszkania.

Pozwany A. P., w odpowiedzi na pozew, z dnia 16 sierpnia 2016 roku, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.8-9). Pozwany podniósł, że powód nie wykazał szczegółowo o ile wzrosną koszty jego utrzymania, a poza tym, mógł ubiegać się o miejsce w akademiku i stypendium socjalne. Ponadto, pozwany podał, że wywiązuje się systematycznie z obowiązku alimentacyjnego wobec powoda i w granicach swoich możliwości zarobkowych. Jest on bowiem osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym ze względu na obustronną głuchotę odbiorczą. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą – mechanika pojazdowa, blacharstwo i lakiernictwo, a jego dochód wynosi około 2.123,00 złote miesięcznie. Pozwany ponosi koszty utrzymania w kwocie 1.095,36 złotych, a zatem nie jest w stanie płacić

alimentów na powoda w wyższej kwocie. W ocenie pozwanego, powód może podjąć pracę zarobkową, jak również skierować swoje roszczenia w stosunku do matki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód K. P. urodził się w dniu (...) w Ż. w trakcie trwania związku małżeńskiego S. P. z pozwanym A. P..

Wyrokiem, z dnia 9 czerwca 2003 roku, w sprawie I 2 C.153/03, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze rozwiązał małżeństwo rodziców powoda przez rozwód, jednocześnie zobowiązując pozwanego A. P. dołożenia na rzecz małoletniego wówczas powoda alimentów w kwocie po 450,00 złotych miesięcznie, płatnych z góry do 15 – go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Dowód:

- odpis skrócony aktu urodzenia powoda (k.4 akt I 2 C.153/03),
- odpis zupełny aktu małżeństwa (k.3 akt I 2 C.153/03),
- wyrok SO w Zielonej Górze z dnia 09.06.2003 roku (k.25 akt I 2 C.153/03).

W toku postępowania rozwodowego, pozwany A. P. prowadził warsztat samochodowy i prowadził całe spectrum napraw samochodowych, a dochód pozwanego wynosił 18.560,99 złotych rocznie. Koszty utrzymania mieszkania wynosiły pozwanego około 400,00 – 500,00 złotych miesięcznie. Pozwany pracował sam i nosił aparat słuchowy.

Z kolei, matka powoda S. W., wówczas była zarejestrowana jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku w wysokości 415,00 złotych miesięcznie.

Dowód:

- protokół rozprawy z dnia 4 czerwca 2003 roku (k.22-23 akt I 2 C.153/03),
- zaświadczenie US w Ż. z dnia 21.05.2003 roku (k.20-21 akt I 2 C.153/03),
- decyzja PUP w Ż. z dnia 07.10.2002 roku (k.5 akt I 2 C.153/03).

Obecnie, powód K. P. ma 20 lat i od października 2016 roku jest studentem studiów stacjonarnych na kierunku sport na Akademii Wychowania Fizycznego we W.. Powód ukończył technikum mechatroniczne i uzyskał zawód mechatronik.

W sierpniu 2016 roku, powód zawarł umowę najmu jednego pokoju w mieszkaniu dziewięciopokojowym na okres dwunastu miesięcy. Za wynajem, wraz z wliczonymi opłatami za media, jest zobowiązany płacić 940,00 złotych miesięcznie. Oprócz alimentów od pozwanego w kwocie 450,00 złotych, powód nie posiada jakichkolwiek innych dochodów.

Powód jest osobą zdrową. Obecnie nie podejmuje żadnej pracy dorywczej, albowiem chce osiągać dobre wyniki w nauce oraz sportowe, co umożliwi mu w przyszłym roku uzyskanie stypendium sportowego. Zajęcia na uczelni powód ma od poniedziałku do piątku. Na uczelnię dojeżdża komunikacją miejską i ponosi koszty biletów miesięcznych (od 80,00 do 140,00 złotych). Ponosi również koszty zakupu podręczników i innych materiałów edukacyjnych. Ponadto, na każdy weekend powód przyjeżdża do Ż.. Matka powoda daje mu od 100,00 do 150,00 złotych tygodniowo oraz przygotowuje mu wyżywienie.

W Ż. powód zamieszkuje wspólnie z babcią, która jest emerytką oraz osobą schorowaną i nie jest w stanie pomagać powodowi finansowo.

Matka powoda zamieszkuje w mieszkaniu swojego obecnego męża. Obecnie jest rencistką (renta wynosi 687,51 złotych miesięcznie) i ma na utrzymaniu czteroletnią córkę, która jest dzieckiem niepełnosprawnym. Na córkę otrzymuje ona świadczenie wychowawcze w kwocie 500,00 złotych. Ojczym powoda pracuje w oczyszczalni ścieków i jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą – kiosk. W prowadzeniu tej działalności pomaga mu matka powoda, która pracuje w kiosku od rana do godziny 16.00. Dochód na jedną osobę w rodzinie matki powoda nie przekracza 1.200,00 złotych miesięcznie.

Dowód:

- decyzja (...) we W. z dnia 01.08.2016 roku (k.37),
- umowa najmu z dnia 24.08.2016 roku (k.26-27),
- decyzja Burmistrza Ż. z dnia 14.04.2016 roku (k.39),
- polecenie przelewu (k.41),
- orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 16.02.2016 roku (k.24),
- zobowiązania kredytowe matki powoda (k.40, k.42-47),
- zeznania powoda K. P. (k.51v).

Pozwany A. P. nadal prowadzi działalność gospodarczą – warsztat samochodowy (mechanika pojazdowa, blacharstwo i lakiernictwo) i deklaruje, że jego dochody z tego tytułu wynoszą 2.123,00 złote netto miesięcznie. Warsztat samochodowy pozwany prowadzi w nieruchomości należącej do jego ojca na ulicy (...) w Ż.. Pozwany pracuje do godziny 15.00, ale zdarza mu się również zamykać warsztat wcześniej, gdy nie ma zleceń. Pozwany pracuje sam, zrezygnował również z zatrudniania uczniów szkoły zawodowej w ramach zajęć praktycznych, z czego miałby dodatkowy dochód. Pozwany był dwa lata temu karany za jazdę pod wpływem alkoholu i przyznał, że nadal spożywa piwo w czasie pracy.

Pozwany jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym od dnia 15 grudnia 1969 roku. Orzeczenie o niepełnosprawności zostało wydane pozwanemu na stałe w dniu 26 sierpnia 2014 roku. Pozwany cierpi na obustronną głuchotę odbiorczą.

A. P. jest właścicielem mieszkania w T. i z tego tytułu ponosi miesięczne koszty związane z regulowaniem opłat za energię elektryczną (17,12 złotych), czynsz (256,51 złotych), gaz (20,50 złotych), telewizja kablowa (19,50 złotych). Ponadto, pozwany jest właścicielem działki pod budowę garażu i posiada samochód osobowy marki F. (...), rocznik 2000.

Dowód:

- orzeczenie o niepełnosprawności z dnia 26.08.2014 roku (k.12),
- zaświadczenie lekarskie z dnia 3.07.2014 roku (k.13),
- zeznanie PIT-28 za 2015 rok (k.14-16),
- rachunki pozwanego (k.17),
- zeznania pozwanego A. P. (k.51v-52).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w części.

W przedmiotowej sprawie, bezspornym jest, że pozwany A. P. jest zobowiązany dołożenia na rzecz syna alimentów w wysokości 450,00 złotych miesięcznie od 2003 roku, czyli od orzeczenia rozvodu rodziców powoda przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze. Powód miał wówczas 7 lat i uczęszczał do zerówki. Obecnie, powód ma lat 20 i od października 2016 roku rozpoczął studia stacjonarne na Akademii Wychowania Fizycznego we W., co niewątpliwie spowodowało wzrost kosztów jego miesięcznego utrzymania. Sam powód ocenia je obecnie na kwotę około 2.000,00 złotych, w tym 940,00 złotych na wynajem pokoju, 80,00 złotych na bilet miesięczny komunikacji miejskiej. Pozwany nie zakwestionował okoliczności podawanych przez powoda, jedynie stwierdził, że jest on w stanie podjąć pracę zarobkową, jak również korzystać z pomocy finansowej matki, której aktualna sytuacja materialna jest lepsza od jego.

Wątpliwości nie budzi również to, że pozwany A. P. nadal, czyli od co najmniej 13 lat utrzymuje się z prowadzenia warsztatu samochodowego. W toku postępowania rozwodowego, pozwany deklarował przychody netto w wysokości około 18.000,00 złotych rocznie, obecnie w wysokości 36.000,00 złotych rocznie. Stan majątkowy pozwanego (mieszkanie w T., działka pod budowę garażu, samochód osobowy) oraz stan jego zdrowia (obustronna głuchota odbiorcza) również nie uległy zmianie w tym czasie. Pozwany przyznał także, że był dwa lata temu karany za prowadzenie samochodu pod wpływem alkoholu i że zdarza mu się spożywać alkohol w czasie pracy, jak również, że warsztat zamyka o godzinie 15.00, a nawet wcześniej z uwagi na niewielką ilość klientów.

Sytuacja matki powoda S. W. zmieniła się od 2003 roku. Wówczas była ona zarejestrowana jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku w wysokości 415,00 złotych. Obecnie jest rencistką i otrzymuje świadczenie w kwocie 687,51 złotych. Pozostaje w związku małżeńskim, z którego ma czteroletnią niepełnosprawną córkę. Ojczym powoda pracuje i dodatkowo prowadzi działalność gospodarczą – kiosk. Deklarowane dochody rodziny nie przekraczają 1.200,00 złotych miesięcznie na osobę. Matka wspomaga powoda finansowo w kwocie do 800,00 złotych miesięcznie i dodatkowo zaopatruje go w żywność.

Zgodnie z treścią art.128 kro, obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Obowiązek alimentacyjny obejmuje zatem, dostarczanie środków utrzymania i środków wychowania. Pod pojęciem dostarczania środków utrzymania należy rozumieć zaspokajanie normalnych, bieżących potrzeb uprawnionego w postaci pożywienia, ubrania, mieszkania, opału, niezbędnych przedmiotów umożliwiających przebywanie w środowisku i rodzinie. Dostarczanie środków wychowania obejmuje natomiast, powinność starań o zdrowie uprawnionego, o jego rozwój fizyczny i umysłowy, stworzenie możliwości zdobycia wykształcenia, zapewnienie dostępu do dóbr kultury. Środki utrzymania i środki wychowania służą temu samemu celowi, a mianowicie zaspokajaniu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego (tak Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy z komentarzem pod red. K. Piaseckiego, W-wa 2002, s.768).

Zgodnie zaś, z treścią art.135§1 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (§2 art.135 kro). Zgodnie, z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 roku (III CRN 107/80, LEX nr 8245), „W sprawach o alimenty sąd ma obowiązek dokładnego i wnikliwego ustalenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentowania oraz możliwości ich zaspokojenia przez zobowiązanych”.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy zatem, z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60). W uchwale tej stwierdzono między innymi: "Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe

ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art.96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Będzie to mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego będą wzięte pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby należy już tylko do osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji”. Powyższą tezę potwierdza także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2001 roku (II CKN 40/99, LEX nr 52373), w którym stwierdza, iż wykładni art.133§1 kro należy dokonywać w nawiązaniu do art.96 tej ustawy, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka oraz należyte przygotowanie go do pracy zawodowej.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.

Podsumowując, należy podkreślić, iż górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art.135§1 k.r.o.), choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (tak też wyrok SN z dnia 20.01.1972 r., III CRN 470/71, LEX nr 7052).

W niniejszej sprawie bezspornym jest to, że powód K. P. jest studentem I roku studiów stacjonarnych. Powód udokumentował powyższe okoliczności decyzją uczelni w przedmiocie przyjęcia na studia, jak również przedłożył umowę najmu mieszkania, z której jednoznacznie wynika, że ponosi z tego tytułu koszty w wysokości 940,00 złotych miesięcznie. Powód przedstawił również swój plan zajęć, jak również podał, że obecnie nie jest w stanie podjąć dodatkowego zatrudnienia z uwagi na liczne zajęcia i wymagające przygotowań przedmioty, takie jak anatomia. Okoliczności powyższe zakwestionował pozwany, twierdząc, że powód mógłby podjąć dodatkowe zatrudnienie i wynająć mieszkanie z niższym czynszem. Nie przedstawił jednak jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Zgodnie z treścią art.133§1 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Czas trwania obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka nie został przez ustawodawcę ograniczony jakimkolwiek terminem, a jedyną okolicznością, od której zależy ustanie tego obowiązku, jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie. Dziecko, które nie tylko osiągnęło pełnoletność, ale zdobyło także wykształcenie umożliwiające podjęcie pracy zawodowej, pozwalającej na samodzielne utrzymanie, nie traci uprawnień do alimentów, jeżeli np. chce kontynuować naukę i zamiar ten znajduje usprawiedliwienie w dotychczas osiągniętych wynikach w nauce. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 1997 roku (III CKN 257/97, OSNC 1998, nr 4, poz.70) „przy orzekaniu o obowiązku alimentacyjnym rodziców wobec dzieci, które osiągnęły pełnoletność, brać należy także pod uwagę, czy wykazują one chęć dalszej nauki oraz czy ich osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie przez nie nauki.” Ponadto, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 1998

roku (I CKN 499/97, nie publ.) stwierdził, iż „nawet zdobycie dwóch zawodów przez dziecko nie zwalnia rodziców od obowiązku świadczenia alimentów, jeżeli taki uprawniony podejmuje studia. Wykładnia art.133§1 kro nie może bowiem pozostawać w oderwaniu od art.96 kro, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień. Jest przy tym oczywiste, że jedynie efektywne studiowanie pozwala uprawnionemu liczyć na alimentowanie go.”

Tym samym, obowiązek alimentacyjny rodziców względem ich dzieci nie jest ograniczony terminem, a osiągnięcie przez dziecko określonego wieku nie stanowi przesłanki jego uchylenia. Nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego wykształcenia. Zależy on jedynie od tego, czy dziecko jest w stanie utrzymać się samodzielnie. W przypadku dzieci, które osiągnęły pełnoletność, należy wziąć pod uwagę, czy dokładają starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się, czy też wykazują chęć dalszej nauki oraz czy osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie nauki.

Zgodnie zaś, z treścią art.138 kro, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Omawianym w tym przepisie zagadnieniem zajął się między innymi Sąd Najwyższy w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej w dniu 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60) w punkcie VII, w którym stwierdził, że „Potrzeby uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego ulegają zmianie; tym samym może ulegać zmianie wysokość alimentów. Dlatego w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony, jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego (art.138 k.r.o.). Zmiana stosunków może prowadzić do uchylenia obowiązku alimentacyjnego bądź do podwyższenia lub obniżenia alimentów. (...) Obniżenie alimentów uzasadnia zmniejszenie się potrzeb uprawnionego lub pogorszenie sytuacji majątkowej i materialnej zobowiązanego”.

W myśl natomiast, postanowienia Sądu Najwyższego z 19 lipca 1974 roku (II CO 9/74, LEX nr 7560), „Powództwo o zmianę przewidziane w art.138 k.r.o. wchodzi w grę w razie zmiany stosunków. Przez pojęcie "stosunków" w tym wypadku należy rozumieć okoliczności istotne z punktu widzenia ustawowych przesłanek obowiązku alimentacyjnego i jego zakresu (np. art. 133 i 135 k.r.o). Zmiana zatem "stosunków" tak pojmowanych, bez potrzeby zajmowania się zagadnieniami szczególnymi, jest zmianą okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego.” Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art.138 kro, należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowych i majątkowych stron (wyrok SN z dnia 26.03.1969 r., III CRN 54/69, LEX nr 6480).

Pozwany A. P. chce uchylić się od zwiększenia swojego obowiązku alimentacyjnego wobec nadal uczącego się powoda. Bezspornym jest, w ocenie Sądu, że obecnie powód K. P. nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a wątpliwym jest, czy z uwagi na napięty plan zajęć, ma on możliwość podjęcia dodatkowego stałego zatrudnienia, nawet w formie wykonywania zlecenia, które przyniosłoby mu dochody wystarczające na pokrycie udokumentowanych przez niego wydatków. Sąd stanął na stanowisku, że powód winien podejmować zajęcia dorywcze, które pozwolą mu dorobić do otrzymywanych od rodziców środków, ale na pewno nie jest on w stanie podjąć pracy w pełnym wymiarze. Ma on także prawo starać się o przyznanie stypendium socjalnego i powinien z tego skorzystać, ale kwota wypłacanego przez uczelnię świadczenia nie pokryje w całości kosztów utrzymania powoda we W.. W takiej sytuacji, rodzice powoda winni go alimentować w kwotach adekwatnych do swoich możliwości zarobkowych. Jak wynika z zeznań powoda, matka powoda wspomaga go miesięcznie w kwocie około 800,00 złotych, a dodatkowo również oferuje pomoc rzeczową, chociaż dysponuje niewielką rentą w wysokości 687,51 złotych miesięcznie oraz ma na utrzymaniu małoletnie dziecko. Pozwany przekazuje powodowi alimenty w kwocie 450,00 złotych miesięcznie i jak twierdzi obecnie na większą kwotę go nie stać. Pozwany nie ma innych małoletnich osób na utrzymaniu, a powód jest jego jedynym dzieckiem. Przyznał jednak, że musi utrzymywać swoją dziewczynę, z którą wspólnie nie zamieszkuje. Ponadto, z zeznań pozwanego A. P., jak i przedłożonych przez niego dokumentów przedstawiających stan zdrowia i rachunków, nie wynika, aby sytuacja

zawodowa i zdrowotna pozwanego, od czerwca 2003 roku, uległa jakiegokolwiek zmianie. Pozwany nadal dysponuje, zdaniem Sądu, dużymi możliwościami zarobkowymi z uwagi na charakter prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, których jednak w pełni nie wykorzystuje. Jak przyznał sam pozwany nie ma on zbyt wielu klientów, ale trudno się temu dziwić skoro potrafi w pracy spożywać alkohol, czy też zamyka warsztat o godzinie 15.00 lub wcześniejszej, rezygnując tym samym z potencjalnych zarobków i zniechęcając zainteresowanych jego usługami. Dochody, które pozwany wykazuje, a co nie jest jednoznaczne z rzeczywiście osiąganymi, są wystarczające na pokrycie jego uzasadnionych wydatków, związanych z bieżącym utrzymaniem. Powyższe nie stanowi jednakże przeszkody do zwiększenia udziału pozwanego w alimentacji syna – powoda, tym bardziej, że ma on dużo większe możliwości zarobkowe, o czym wspomniano powyżej. Choroba pozwanego nie stanowi jakiegokolwiek przeszkody do tego, aby mógł on prowadzić warsztat samochodowy, skoro nosi on aparat słuchowy i pracuje w takich warunkach od kilkudziesięciu lat. Niepełnosprawność pozwanego datuje się od 1969 roku.

Podkreślić również należy, że obowiązek alimentacyjny pozwanego wobec syna wyprzedza chęć finansowego wspomagania aktualnej partnerki życiowej.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że pozwany A. P. dysponuje możliwościami zarobkowymi, które pozwalają mu nałożenie alimentów na rzecz syna w wyższej niż dotychczas wysokości. Jest to tym bardziej oczywiste, jeśli weźmie się pod uwagę to, że alimenty na powoda zostały zasądzone w 2003 roku i od tego czasu nie były podwyższane. Wówczas powód był małoletnim dzieckiem, który rozpoczął naukę w klasie zerowej. Obecnie, ukończył szkołę średnią i studiuje na pierwszym roku studiów stacjonarnych.

Reasumując, Sąd uznał, że pozwany A. P. jest w stanie łożyć na utrzymanie powoda kwotę 650,00 złotych miesięcznie tytułem realizacji swojego obowiązku alimentacyjnego. Kwota alimentów otrzymywana od pozwanego wraz ze środkami płaconymi przez matkę powoda oraz środkami, które powód powinien pozyskać poprzez uzyskanie stypendium socjalnego lub w wyniku podejmowania dorywczych zajęć, pozwoli powodowi K. P. na pokrycie jego usprawiedliwionych potrzeb.

Tym samym, Sąd, na podstawie art.133§1 kro w zw. z art.135§1 kro w zw. z art.138 kro, podwyższył alimenty od pozwanego A. P. na rzecz powoda K. P. z kwoty 450,00 złotych miesięcznie, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, z dnia 9 czerwca 2003 roku, w sprawie I 2 C.153/03, do kwoty po 650,00 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 1 października 2016 roku, płatnej do dnia 15 każdego miesiąca, z obowiązującymi odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności każdej raty, w pozostałej części powództwo oddalając (punkt I i II wyroku).

Na podstawie art.102 kpc, Sąd nie obciążył powoda i pozwanego kosztami procesu z uwagi na sytuację materialną, stąd orzeczono jak w punkcie III i IV wyroku.

Zgodnie z treścią art.333§1 pkt 1 kpc, Sąd z urzędu nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w punkcie I, stąd orzeczono jak w punkcie V wyroku.